

CHRIS SIMION

În fiecare zi, Dumnezeu se roagă la Mine

În teatru, Chris Simion este cunoscută ca un regizor de avangardă. Este absolventă a două facultăți din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București (secția teatrologie în 1999 și secția regie teatru în 2004).

Spectacolele ei reprezintă provocări atât pentru actorii cu care lucrează, cât și pentru spectatorii care îi consumă poveștile. Printre spectacolele care au consacrat-o, se numără: *Domnul Ibrahim și florile din Coran*, *Oscar și Tanti Roz*, *Maitreyi*, *Mecanica inimii*, *Hoții de frumusețe*, *Dragostea durează 3 ani*, *Ce ne spunem când nu ne vorbim*, *Hell*, *Studii despre iubire*, *7 blesteme*, *Scaunele* și multe altele. Printre actorii cu care colaborează, se numără Maia Morgenstern, Oana Pellea, Marian Râlea, Florin Zamfirescu, Marius Manole, Vlad Zamfirescu, Medeea Marinescu, Cristi Iacob și mulți alții cu mai multă notorietate sau la început de drum.

În 1999, împreună cu scriitorul francez Pascal Bruckner a înființat unul dintre primele teatre independente din România, Fundația Compania de Teatru D'AYA. Cu această companie de teatru a reprezentat România în multe festivaluri de teatru din lume și a obținut premii care îi certifică munca și experiența și pe plan internațional.

Pe lângă mișcarea independentă de teatru pe care o susține cu încăpățănare și dăruire de 17 ani, Chris Simion colaborează ca regizor și cu teatre de stat, precum Teatrul Bulandra, Teatrul Metropolis, Teatrul Național din Iași, Teatrul de Stat din Oradea sau Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani.

Din 2007 este inițiatorea Festivalului Internațional de Teatru Independent Undercloud.

Chris Simion are 9 cărți publicate, ultimele două romane ale sale, *Ce ne spunem când nu ne vorbim* (2010) și *40 de zile* (2015), fiind bestselleruri.

Prima carte i-a fost publicată în 1994, când autoarea avea 16 ani, iar a doua carte i-a apărut peste un an.

În 2009 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Din 2015 este ambasadorul proiectului **Chris Simion Theatre & More**.

Chris Simion Theatre & More este instrumentul prin care regizoarea își propune să realizeze cel puțin o dată pe an un spectacol inovator și exclusiv cu tineri pe care dorește să-i promoveze, mergând pe principiul că „nu notorietatea convinge, ci performanța”.

Detalii pe www.chrissimion.ro sau www.daya.ro.

Anul acesta Chris Simion a fost distinsă cu Premiul „Femeia anului 2015” — Ambasador al artei românești peste hotare.

CHRIS SIMION

În fiecare zi, Dumnezeu se roagă la Mine

Această carte este dedicată... ȚIE

Motto: „Faptul că exist eu dovedește că lumea n-are
nici un sens“.

Emil Cioran

În loc de prefață

„Mă dezgustați cu «fericirea» voastră! Cu convingerea voastră că viața trebuie iubită cu orice preț. Sunteți ca potăile care ling orice gălesc... cu micile voastre șanse zilnice, bune pentru cine nu e prea exigent. Eu vreau totul, imediat — totul! Iar dacă nu, refuz! Nu vreau să fiu modestă; eu, una, nu mă mulțumesc numai cu resturile aruncate pentru că am fost cuminte. Vreau să fiu sigură de tot, chiar acum; să fiu sigură că totul e frumos, curat, așa cum era când eram mică — sau dacă nu, prefer moartea.“

(Antigona — Jean Anouilh)

...şi

Înmormântarea Sarei nu a putut fi ceva discret. Ziarele au explodat și întâmplarea a stat pe prima pagină zile întregi. Televiziunile, de la știri la talk-show-uri, concureau cu presa scrisă. Posturile de radio, disperate, înfloreau știrea pentru a ține audiența cât mai sus.

Moartea Sarei a fost transformată peste noapte într-un spectacol, generând o isterie colectivă. Tatăl, sora, Toma, prietenii, cunoscuții, toți cei care habar nu aveau unde a fost atâta timp, implorau Cerul să oprească delirul. Doar că acum, Sara nu a rămas decât o amintire, cel mult un personaj într-o carte. Deși biserica îi condamnă pe sinucigași, după cele trei zile în care coșciugul a fost păstrat în chilia sa, corpul neînsuflețit a fost dus în satul său natal și îngropat lângă cel al mamei sale. Părintele Theodosie a convins Consiliul de conducere al mănăstirii să o dezlege pe Sara de păcate și să-l lase să-i facă slujba de înmormântare.

N-am văzut niciodată o femeie care, moartă fiind, să zâmbească atât de frumos. De parcă zâmbetul ei autentic, deloc schițat pe fața rigidă și lipsită de viață, ne vindeca pentru totdeauna de purgatoriul din noi. Nici măcar parfumul acela inconfundabil, aroma aceea de flori de tei nu se mai simțea, nu se mai zvârcolea pe trupul său, nu mai îngenuchea sângele celor care o priveau. Trupul îi mirosea a moarte. Ați simțit vreodată mirosul morții? Nu este deloc neplăcut.

Seamănă uneori cu mirosul de umezeală, alteori aduce a miros de baltă. Nici hainele nu o mai ascultau. Se rezemau pe trupul obosit fără să-și mai dorească să-l acopere. Ființa aceea fascinantă și sfârșită devenise orbitor de transparentă. Era suficient să privești trupul lipsit de viață și să ai certitudinea unei femei etern frumoase.

În adolescență puteai cel puțin să-ți storci coșurile și să acoperi urma cu pudră sau fond de ten. Ridurile dese și adânci nu mai pot fi acoperite cu nimic. Și dacă ar fi numai pe față... Însă odată cu cele care apar la vedere, te chinuie și cele din suflet. Nici roșeața din obraji nu se mai arăta generoasă. Sara însă a refuzat să se mulțumească cu micile trucuri femeiești. A refuzat să se fărdeze sau să se tamponeze cu vin roșu. A lăsat nuanța palidă a apusului să existe, să o inunde.

Sara „a ucis vulturul ca să zboare cu aripile lui“.

Sara înseamnă „dragoste“. Iar cine poate să se-ndrăgostească mereu, mereu și mereu, trăiește cu adevărat. Poate că veșnicia se traduce astfel. A-i elimina pe ceilalți prin ceea ce ești, până când ceea ce ești te ajută să afli cine ești. Iar când afli cine ești, deja nu mai ai nevoie pentru că nu mai contează.

În noaptea sinuciderii Sarei, am avut un vis. Se făcea că Sara era însărcinată în luna a noua și trebuia să nască. Singura care îi stătea prin preajmă era maica Mineea. Erau cu siguranță ultimele zile, întrucât începuse să aibă dureri. Pentru că era normal să meargă la consult, maica Mineea i-a propus să apeleze la medicul din sat, o doctoriță tânără, care terminase de curând Medicina și care venise prin locurile acelea doar de câteva luni. Doctorița a amânat nașterea cu încă trei zile. Sara nu avea colul dilatat. S-a-ntors și a așteptat să vină momentul. Dar spre miezul nopții, Sara a avut senzația că elimină ceva, apoi că are hemoragie, așa

cum numai în perioada de menstră i se întâmpla. S-a îmbrăcat repede și, fără să o mai trezească pe maica Mineea, a fugit la doctoriță. Aceasta a urcat-o pe masa de operație, a pregătit-o pentru naștere, dar când a început să asculte la stetoscop, fătul nu transmitea nimic. Alarmată, a pus-o pe Sara să împingă, a încercat să-i provoace nașterea dar, degeaba, nu primea niciun semn. Printre lacrimile și țipetele de groază, doctorița spera ca mica făptură să trăiască, nu putea să accepte că amânarea intervenției a fost un verdict fatal și a pus capăt unei noi vieți. Sara a refuzat cezariana. Cu toată puterea, s-a chinuit să-și scoată copilul pe cale normală. A fost în zadar. Copilul murise de câteva ore. Se sugrumase cu cordonul ombilical. Poate că atunci când venise prima oară la consult și o încercaseră acele dureri cumplite, mica făptură cerea afară, încerca să lovească pereții trupului mamei implorând-o să o scoată, să îi dea drumul. Sara s-a chinuit câteva ore până a reușit să desprindă fătul mort din ea. După ce a fost smuls din carcera uterină, fătul trebuia îngropat. Sara a refuzat să-l vadă. O obligase pe doctoriță să meargă la preotul Theodosie și să-i ceară să-l ardă. Preotul a refuzat categoric întrucât sarcina nu mai era la stadiul de embrion. Împotriva dorinței mamei sale, copilul a fost îngropat creștinește.

Știam de jurnalul Sarei de când eram în mănăstire. Obişnuia să-mi împărtășească din frământările ei. Și-ar fi dorit de multe ori să nu-mi spună în șoaptă toate cele ce avea nevoie să le spună, ci să răcnească în gura mare, să o audă toată lumea. Consider că ziua aceea a venit și că urletul Sarei trebuie să se împrăştie.

Noaptea trecută am visat-o pe mama. Întotdeauna aparițiile ei onirice m-au speriat. Sau poate m-a speriat

dorul adus de aceste viziuni stranii. Am rămas marcată de ultima ei respirație care s-a scurs printre degetele mele, ca mercurul. Secunda aceea fatală, ultima secundă, a contribuit uimitor și miraculos la maturizarea mea. Când îi țineam în palme capul, pe fiecare milimetru de secundă simțeam cum devenea mai greu, cum se ducea și cum îmi scăpa și, neputincioasă, nu puteam să opresc nimic. Ochi ei neclintiți, plini de viață, mi-au străpuns inima. Parcă atunci moartea și-a acceptat pentru o clipă dușmanul etern, viața. Parcă în acea moarte era viață. Știam din dinainte ce o să se-ntâmples, știam din privirea ei îngrozitor de vie că nu vrea să moară în prezența mea, că nu vrea să fiu acolo când ea se va retrage de pe scenă. Era prea mândră. Mama a suferit de leucemie. Eu am aflat diagnosticul cu puțin timp înainte de final. Indiferent cât de mare i-a fost durerea, nu a împărțit-o cu nimeni. A vrut să fie singură! În general îmi apărea în vis veselă, luminoasă. Aseară era tristă. Pe un ton grav, lipsit de umorul care o caracteriza, m-a avertizat că peste 2 ani și 11 luni mă va lua la ea. Și că atunci când mă voi trezi din vis, afară va ploua, pentru că acolo Sus, unde s-a ascuns de mine, plânge. Și când m-am trezit, așa a fost. Ploua, erau picături mari și grele ce mi se zdrobeau în palmă precum cioburile. Nu pot să accept, nu pot să înțeleg, nu pot să pot. Implacabilul nu poate să-mi fie adversar?! Și atunci? Atunci nu-mi rămâne decât să trăiesc în acest timp ceea ce am vrut să trăiesc toată viața. Va fi un maraton adevărat sau poate, totuși, este o glumă? Oare morții glumesc?

Cu riscul de a emite o afirmație infantilă, am senzația că azi-dimineață am avut o revelație. Am scris „am senzația” și nu am mers pe totala certitudine, întrucât îmi era înfiorător de somn, mă chinuiam să adorm și, nereușind,

am început să mă gândesc la tot ce ar putea să-mi aducă somnul. Azi-dimineață, la ora 4:00, îmi aminteam de toate cunoștințele care au avut norocul să treacă de 40-50 de ani. În timp ce-mi veneau în minte zeci de cupluri, constatam că pentru majoritatea a început teroarea odată cu această vârstă. Din punct de vedere biologic, ești avertizat că intri oarecum într-o perioadă de criză, bărbat sau femeie, nu ești scutit de natură și nici de propria incapacitate de a-ți depăși obsesiile. Nu știu de ce a trebuit să aștepte omul 40 de ani ca să se manifeste astfel, mi se pare că răbdarea lui ar trebui consemnată undeva. Probabil că optimismul său bolnăvicios a calculat cei 40 de ani ca fiind jumătatea Golgotei, momentul în care începi să conștientizezi absurditatea... Stupid! Dar nu aici voiam să ajung. Gândul meu s-a concentrat mai mult pe relațiile dintre femei și bărbați după vârsta de 40 de ani. Aveți tăria să recunoașteți că majoritatea relațiilor care ajung până la această vârstă sunt relații ratate, moarte, ieșite din competiție. Cupluri de peste 20, 25 de ani de supraviețuire care își scot în evidență doar impertinența cu care au lăsat viața să se zbenguie prin ei fără a le produce niciun frison, nicio spaimă, nicio emoție, cupluri care trăiesc împreună, dar nu dorm în același pat pentru că el sforăie prea tare, iar ea se uită până la miezul nopții la telenovele, cupluri în care el are amantă și ea nu mai află pentru că nu o mai interesează, ori ea are amant și el nu observă pentru că este mult prea preocupat de particulele de praf din aer, ori el ordonă și ea execută, ori amândoi acceptă să trăiască sub același acoperiș, chiar dacă viața lor intimă e o igrasie generală, ori din obișnuință, ori din comoditate, ori din interes nu se mai despart. Dacă mai au și copii, deja relația devine și mai confuză. Și lista o puteți

completa, firește, fiecare gândindu-vă poate la vecini, la frați, la prieteni, la voi înșivă. Din doi oameni nebuni și tineri cum sunt la început îndrăgostiții, inevitabil ajung, în doar câțiva ani, niște indivizi bătrâni și plictisiți, gri, uscați unul de celălalt.

Pe la 40 de ani, mulți sunt deja despărțiți, oameni care aleg singurătatea în locul unei alte dezamăgiri sau care se orientează spre același sex, consolându-se cu ideea că în sexul opus nu mai pot găsi viață. Alții, naiv de optimiști, își mai dau o șansă căutând corespondentul în ceva mult mai proaspăt și crud... Și totuși, curios de puțini își petrec viața în doi, fericiți, până la adânci bătrâneți.

Acea dragoste pe care au încercat zeci de secole să o preamărească unde este? Doi oameni sunt atrași unul de celălalt atâta timp cât nu se cunosc, cât între ei există mister. Când încep să se cunoască, intervin rutina și blazarea. Rare sunt cazurile când descoperirile fascinează, când introspecția se transformă din curiozitate într-un ritual. Mereu ne îndrăgostim cu inima. Niciodată cu mintea. Și inima e oarbă. Alege aproape mereu ceea ce nu i se potrivește. Ce e imposibil este să lăsăm rațiunea să-și bage coada în toată această nebunie. E imposibil pentru că n-ar mai fi nimic. Inima are putere să pătrundă adânc în sufletul celui pe care îl alegem. Trebuie doar să avem curaj.

Aproape întotdeauna omul reușește să realizeze imaginea perfectă a pierzaniei sale. Aproape întotdeauna se bălăcește în mediocritate, fiind sigur că oglindirea cerului într-o baltă este, de fapt, cerul însuși. Aproape întotdeauna omul se pierde pe sine și își trăiește viața abandonându-se în zeci de măști lipsite de valoare și de speranța mântuirii. Suntem atât de mici încât nu ne putem da seama de mărțea ce ne lipsește. Nu cred că trăim autentic mai mult

de un minut din 24 de ore. Trece timpul fără a ne obliga la trăirea lui. Noi singuri suntem responsabili de ceea ce trăim. Noi singuri suntem datori să avem o motivație pentru tot ceea ce facem. Și nimicul poate fi o motivație dacă este nimicul acela adorat de Zei. A trăi fără justificări este ori moarte, ori sfințenie. În absolut nu există cale de mijloc. Ori trăiești suferința aceea nudă, zvârcolirea aceea nemărginită a sângelui, ori ajungi să întâlnești împăcarea. Nu poți trăi Absolutul jucându-te cu el. Oamenii aproape că nici nu mai cred în Absolut... cum să mai creadă și în trăirea lui? Cei care trăiesc în Absolut nu împărtășesc nimănui asta. Absolutul este individual. Nu poate să te oblige la adevăr decât propria ta ființă. Absolută ar putea să fie o împărtășanie, absolută ar putea să fie relația dintre un bărbat și o femeie, absolută ar putea să fie deschiderea ochilor în pragul primelor raze, apoi bătaia inimii, absolut ar putea să fie orice cuvânt rostit, orice gând, absolut am putea să ne trăim fiecare minut. Nu ne vom apropia niciodată de absolut crezând că, anulându-l, îl vom cuprinde. Lipsa de absolut nu duce la absolut. Lipsa de absolut duce la tot ce este în afara absolutului.

E mai bine să îmbogățești realitatea, să te minți, să o vezi în miile de culori pe care nu le are decât în culoarea ei mohorâtă și lipsită de viață.

La ce bun să ne sprijinim pe ceea ce vine și trece când singura certitudine nu poate fi decât prezentul... prezentul din noi. Putem să-l lăsăm să se ducă dracului și nu-l trăim, să facem loc celor care au sânge să trăiască cu adevărat sau putem să riscăm în fiecare clipă trăind nud, cu conștiința trează că ceea ce a trecut nu se mai întoarce și că ceea ce urmează este surpriză.

Degeaba încearcă omul să se schimbe, să se regăsească. Pierdere de vreme! După o luptă zadarnică, am înțeles că ceea ce trebuie să schimbăm este însăși natura noastră! Iar natura noastră nu o vom putea cunoaște decât după ce ne vom destrăma toate iluziile și credințele!

Este incitant să cauți în ceea ce pare a fi comun ceva special. Este interesant să speri că poți să descoperi, în pustiu, suflare. Este o luptă a fatalității, a implacabilului.

Mi-aș fi dorit de multe ori să mă despart de Toma, dar n-am făcut-o. Poate din comoditate, poate din obișnuință, poate de teama de a nu pierde ceva ce nu mai am șansa să întâlnesc (atât de enervant a devenit acest „poate” — exprimă atât de dureros starea mea de nesigurantă)... M-am gândit timid la iubire. Să fie oare și ea o cauză? „Îmi place să cred” că acest sentiment ne urmărește încă... „Îmi place să cred” este oarecum sinonim cu „mă îmbăt cu apă rece”.

M-am gândit deseori că a termina o relație așa, pur și simplu, nu este ceva extraordinar. Atunci când nu merge o relație, preferi să-i dai șanse decât să o zdrobești. Interesant este să poți să termini o relație când toate merg perfect. Condiția mizerabilă a omului care se teme de singurătate, de simpla singurătate, de acea singurătate veninoasă, mortală. Omului îi este frică să rămână singur.

Să zicem că am putea să ne împrietenim cu singurătatea. Am mai fi capabili să ne expunem unui alt început cu o altă persoană căreia să-i acordăm credit? Perioada de început, de beție, trece inevitabil. Și intervine perioada de trezire. Îl accepți așa cum este sau îl eviți. Orgoliul și pauza de înțelepciune ne îndeamnă să nu avem timp pentru ceilalți. Altruismul ne este suficient de confuz ca să ne lăsăm îmbătați de adevărul lui. Și astfel relația continuă,

drogată de suferința noastră, de tristețe, de dezamăgire... și nu avem puterea să o rupem și nici să o luăm de la capăt pentru că toate relațiile au același traseu, toate ajung la amorțea, la obișnuință, la monotonie, la plictiseală, la rutină, indiferent cât de fulgerător este demarajul. Și atunci de ce să ne chinuim de două, de trei, de naiba știe câte ori dacă mereu ne va pica același traseu?

În noaptea aceasta s-au împlinit cinci ani de când se poate vorbi de noi sau de când acest pronume a devenit o obsesie a vocabularului nostru. Singurătatea mi-a fost cel mai căutat adăpost. Adesea percep realitatea ca pe o himeră, fără a-i identifica parametrii în care se desfășoară. Mă cutremur simțindu-mă în această realitate în totală nesiguranță. Oare câți au curajul de a fi atât de lucizi încât să simtă asta? Totul este într-o permanentă mișcare, totul se schimbă, totul este relativ, absolut totul, de la sentimentele noastre, la faptele concrete pe care încercăm să le finalizăm. Nu avem puterea să judecăm nimic la modul absolut, nu știm niciodată cât din ceea ce facem este sau ni se pare nouă că este. **O coloană a infinitului în care ne pierdem trist identitatea = viața!** Oare cât din ceea ce trăiesc este adevărat? Câte minute rămân și câte se pierd? Uneori, fiecare lucru pe care-l ating, fiecare gest pe care-l fac, fiecare spaimă sau umbră pe care le creez, toate parcă sunt o gelatină prin care-mi strecor mâna fără a prinde nimic dincolo de zid, care nu se izbește decât de un gol imens, o gaură infinită în propria mea ființă.

Este inutil să mai ascund ceea ce trăiesc în buzunarele lipsite de vlagă ale visurilor mele, este ridicol să mai ignor bătăile inimii când acest organ este dătător de viață. Dar îmi place această mascaradă. Tristețea omului este tristețea care îi ucide lui Dumnezeu creația. Credință de consum!